

ne en Smule ved Siden af, saa længe Nerver, Øjne og Øren slaar til.

Hvor megen bitter Forsagelse og hvor megen virkelig Nød, der skjuler sig bag disse pæne ældre Damers stille Tilværelse, faar Verden som Regel ikke at vide; det er, naar de er nødt til at lægge det frem, som ved Legatansøgninger, at man faar et Begreb om den daglige Kamp, de kæmper for ikke helt at synke ud af den Klasse, de hører til. Beundringsværdig er den Resignation og Taalmodighed, man kan møde som hos hin nydelige, ældre Dame, der fortalte mig, at i det Hus, hvor hun nu boede i et lille Kvistværelse, havde hendes Fader, der var en højerestaaende Embedsmand, boet paa første Sal, hvor de i Embeds Medfør havde ført ret stort Hus. Jeg tænker saa tit, sagde hun, naar jeg vasker min Trappe, at jeg er glad ved, at der

ikke kommer gaaende nogle af vore Venner fra den Tid, for det havde da været alt for underligt, men saa tænker jeg paa, hvor taknemlig jeg maa være, at mine Kræfter har slaaet saa godt til, og jeg er jo da kommet igennem.

Ja, det er netop det, hun har — kommet igennem endnu, men naar Kræfterne svigter, hvad saa?

Og saadanne Kvindetilværelser findes der i Hundrede og atter Hundredevis, og hver eneste af dem er en manende Røst til Forældrene: Hvorend jeres Datters Arbejde kommer til at ligge, saa sørg for, at hun i Tide faar en grundig faglig Uddannelse, som I giver Sønnerne, saa hun kan sørge for sig selv og sikres igen Alderdom, der ikke skal blive altfortung og bitter.

E. B.

Sygeplejeinstitutionernes Møde i Grundtvigs Hus den 25. Januar 1910.

I Løbet af Efteraaret 1909 har der af de 4 Institutioner: Dansk Sygeplejeraad — Røde Kors — De samvirkende Menighedsplejer samt Centralforeningen af Sygeplejevirksohmheder udenfor København været afholdt nogle Møder her i Byen med det Formaal at udarbejde et Udkast til »Lovforslag angaaende Sygeplejerskers Uddannelse«.

Forholdet er nemlig til Dato saaledes her i Landet, at en Sygeplejerskes Uddannelse er ganske vilkaarlig; der er ingen bestemt Form for den. Hvis den, der søger Uddannelse, tilfældigvis kommer under en nidkær og dygtig Sygeplejerskes Indflydelse, bliver Uddannelsen god, — men det modsatte Tilfælde kan lige saa godt indtræde. En anden Side af Sagen, som i Særdeleshed for den københavnske Sygeplejerstand spiller en stor Rolle, skal ogsaa her fremhæves. — Som det i Øjeblikket er, kan enhver Person nedsætte sig under Navn af Sygeplejerske, selv om hun aldeles intet Kendskab har til Arbejdet, og man har ingen som helst Garanti for, at der f. Eks. virkelig er »Sygeplejerbureau«, hvor der skiltes med det — tværtimod er man mere

og mere kommen til den Erkendelse, at det undertiden bruges som Skalkeskjul for de mest forskellige Eksistenser — og at dette er baade pinligt og ubehageligt for Sygeplejerstanden, vil vel ingen benægte. Man forstaar saa godt, at den, der ofrer Aar paa sin Uddannelse, ogsaa gerne vil have sin Stand nogenlunde beskyttet, og i dette Tilfælde her forekommer det mig, at Spørgsmaalet maa være af lige stor Interesse for Publikum, Læger og Sygeplejersker.

Sagen er imidlertid saare vanskelig at ordne, idet Menerne er temmelig delte om, hvor megen Uddannelse en Sygeplejerske bør have; det drejer sig om 3 — 2 og 1 Aar.

Dansk Sygeplejeraad, som saa ganske fortrinlig har ført Sygeplejerskernes Sag fremad i de 10 Aar, Foreningen har bestaaet, holder paa, at en Sygeplejerske skal have 3 Aars Uddannelse, medens derimod den nystiftede Centralforening for Sygeplejevirksohmheder udenfor København siger, at 1 Aar er nok; de ønsker ikke mere og har ikke Raad til mere. Paa Mødet d. 25. Jan. tillod jeg mig at fremkomme med